

Můj syn fanatik

Hanif Kureishi

Otec začal potají chodit do synova pokoje. Sedával tam celé hodiny a vstával jedině proto, aby se porozhlédl po nějaké indicii. Znepokojovalo ho, že Ali je čím dál pořádnější. Místo obvyklé změti oblečení, knih, kriketových pálek a videoher bylo v pokoji najednou čím dál víc uklizeno a synovy věci byly čím dál uspořádanější. Tam, kde byl ještě před nedávnem nepořádek, bylo najednou místo.

Parvív z toho měl ze začátku radost: jeho syn se konečně začal zbavovat svých pubertálních manýrů. Jednoho dne však našel vedle odpadkového koše roztrhanou tašku, v níž byly kromě starých hraček také cédéčka s počítačovými programy, videokazety, nové knihy a moderní oblečení, které si chlapec koupil teprve před pár měsíci. Ali se navíc beze slova vysvětlení rozešel s anglickou přítelkyní, kterou si předtím často vodil domů. Jeho starí kamarádi mu přestali volat.

Nevěděl proč, ale z nějakého důvodu se Aliho nedokázal na jeho neobvyklé chování zeptat. Všiml si, že se svého syna začal trochu bát, protože pokud Ali zrovna nemlčel, měl jazyk ostrý jako břitva. Jediná Parvívova poznámka – „Ty už vůbec nehraješ na kytaru“ – vyvolala tajemnou, avšak definitivní odpověď: „Mám na práci důležitější věci.“

Parvív však synovu výstřednost vnímal jako křivdu. Odjakživa si byl vědom toho, jaká nebezpečí chlapcům jeho věku v Anglii hrozí. Proto kvůli Alimu dělal přesčas a platil spoustu peněz za jeho účetnické vzdělání. Koupil mu kvalitní obleky, všechny knihy, které chtěl, a taky počítač. A on teď všechny svoje věci vyhazuje!

Po kytaře následovala televize, video a hifi věž. Brzy byl pokoj skoro prázdný. Na bezútešných zdech zůstaly stopy po plakátech, které Ali sundal.

Parvív špatně spal. Čím dál víc se utíkal k láhvi whisky, pil dokonce i v práci. Uvědomil si, že je třeba poradit se o celé věci s někým, kdo bude mít pochopení.

Už dvacet let pracoval jako taxikář. Polovinu té doby dělal pro jednu jedinou firmu. Většina ostatních taxikářů byla stejně jako on z Paňdžábu. Rádi pracovali v noci, nebyl takový provoz a bylo za to víc peněz. Přes den spali, aby nemuseli mluvit s manželkami. Ve služební místnosti si spolu užívali jako malí kluci, hráli karty, navzájem si vyváděli různé kanadské žertíky, vyprávěli si oplzlé historky, jedli a diskutovali o politice a o tom, co je zrovna trápilo.

Ale Parvív se přátelům se svým trápením nedokázal svěřit. Styděl se. A navíc se bál, že mu budou dávat za vinu, že se jeho kluk tak zkažil, stejně jako byli v jeho očích vinni jiní otcové, jejichž synové se spustili se zkaženými děvčaty, chodili za školu a poflakovali se s gangy.

Celá léta se Parvív před ostatními chlapy chlubil, jak se Alimu daří v kriketu, plavání a fotbale, a jaký je pilný student, protože má z většiny předmětů jedničky. Žádal snad příliš mnoho, když chtěl, aby si Ali našel dobrou práci, oženil se s tou pravou dívkou a založil rodinu? Kdyby se to povedlo, Parvív by byl spokojený. Jeho sen o úspěšném životě v Anglii by se splnil. Kde jen udělal chybu?

Jednou v noci, když seděl se dvěma svými nejlepšími kamarády ve služební místnosti na pokroucených židličkách a sledoval film se Sylvesterem Stallonem, však už nevydržel mlčet.

„Já to nechápu!“ vybuchl. „Vyhazuje všechny svoje věci. A už se s ním nemůžu o ničem bavit. Nebyli jsme otec a syn – byli jsme jako bratři! Kam se mi ztratil? Proč mě tak trápí?“

A Parvív zabořil hlavu do dlaní.

Už během jeho výbuchu oba muži pokyvovali a vyměňovali si vědoucí pohledy. Z jejich vážných výrazů Parvív pochopil, že vědí, odkud vítr fouká.

„Řekněte mi, co se děje!“ naléhal.

Jejich odpověď zněla takřka vítězoslavně. Tušili, že něco není v pořádku. A teď se to potvrdilo. Ali bere drogy a prodává svoje věci, aby na ně měl peníze. Proto je jeho pokoj čím dál prázdnější.

„A co mám tedy dělat?“

Kamarádi Parvívovi poradili, aby Aliho pečlivě sledoval, a pak na něj tvrdě udeřil, dřív než se chlapec zblázní, předávákuje nebo někoho zavraždí.

Parvív se vypořádával do brzkého rána, hrůzou bez sebe, že mají pravdu. Jeho syn – feťák a vrah!

Ulevilo se mu, když zjistil, že v jeho voze sedí Bettina.

Posledními nočními zákaznicemi byly obvykle místní „nestoudnice“ čili prostitutky. Taxikáři je dobře znali a často je vozili za kunčafy. Když děvčatům skončila šichta, hodili je chlapi domů, tedy pokud se zrovna nepřipojily k dýchánku ve služební místnosti. Tu a tam si řidiči s děvčaty trochu užili. Říkali tomu „jízda za jízdu“.

Bettina se s Parvívem znala už tři roky. Bydlela mimo město a celou dlouhou cestu domů, během níž neseděla na zadním sedadle vyhrazeném pro zákazníky, ale na sedadle spolujezdce vedle něj, jí Parvív vyprávěl o svém životě a svých snech, a ona mu vyprávěla zase o těch svých. Vídali se prakticky každou noc.

Mohl s ní mluvit o věcech, o kterých by se nikdy nedokázal bavit se svou ženou. Bettina mu na oplátku líčila svá noční dobrodružství. Zajímalo ho, kde byla a s kým. Jednou ji zachránil ze spárů násilnického zákazníka, a díky tomu se sblížili.

Bettina jeho syna sice nikdy neviděla, ale neustále o Alim slychala. Když se té noci Parvív Bettině svěřil, že má podezření, že Ali bere drogy, nezačala soudit ani chlapce, ani jeho otce. Místo toho nasadila věčný tón a poradila mu, na co si dávat pozor.

„Poznáš to podle očí,“ řekla mu. Můžou být začervenalé, může mít rozšířené zorničky, může vypadat ztrhaně. Možná se bude víc potit a budou se u něj objevovat náhlé změny nálad. „Jasný?“

Parvív začal noční směnu s pocitem vděčnosti. Teď když věděl, v čem je problém, hned se cítil líp. Určitě to zatím nemohlo zajít moc daleko, říkal si. S Bettininou pomocí to určitě brzo dá zase do pořádku.

Začal sledovat každé sousto, které chlapec vzal do úst. Při každé vhodné příležitosti se posadil vedle něj a pozoroval jeho oči. Kdykoliv to šlo, vzal ho za ruku a zkontroloval, jestli nemá teplotu. Když syn nebyl doma, měl Parvív napilno. Musel se podívat pod koberec, do zásuvek, za prázdnou skříň, větřil, prohlížel, zkoumal. Věděl, co má hledat: Bettina mu nakreslila, jak vypadají kapsle, stříkačky, pilulky, prášek, krystalky.

Každou noc netrpělivě očekávala novinky o tom, jak pokračuje pátrání.

Po několika dnech neustálého pozorování mohl Parvív konstatovat, že ačkoliv jeho syn přestal sportovat, zdá se být zdravý a oči má normální. Neuhýbal provinile před jeho pohledem, jak otec očekával. Byl pozorný a klidný. Na jednu stranu sice zamklý, ale zároveň velice ostražitý. Dlouhé pohledy otci oplácel se značnou nelibostí, ba dokonce s jakousi výčitkou, takže Parvívovi začalo připadat, že on je ten špatný, a ne jeho syn!

„Takže po fyzické stránce se jinak nijak nezměnil?“ ptala se Bettina.

„Kdepak!“ Parvív se na chvíli zamyslel. „Ale nechává si narůst plnovous.“

Jednou v noci Parvív seděl s Bettinou v nonstop bistro a domů se vrátil později než obvykle. S Bettinou neochotně opustili jediné vysvětlení, které je napadalo, teorii o Aliho drogové závislosti, jelikož Parvív v synově pokoji nenašel nic, co by se drogám byť jen vzdáleně podobalo. Ali navíc svoje věci nerozprodával. Buď je vyhazoval, rozdával, nebo daroval na charitu.

Parvív stál v chodbě, když vtom uslyšel synův budík. Pospíchal do ložnice. Jeho žena byla ještě vzhůru a něco šila. Nařídil jí, aby se posadila a byla zticha, ačkoliv se nezvedla a neřekla ani slovo. Zvědavě na něj hleděla, jak pozoruje syna škvírou ve dveřích.

Chlapec se šel do koupelny opláchnout. Když se vrátil zpátky do svého pokoje, Parvív po špičkách přeběhl chodbu a přiložil ucho k Aliho dveřím. Zevnitř se ozývalo mumlání. Parvív byl překvapený, ale ulevilo se mu.

Ted' když měl tuhle indicii, sledoval syna i při jiných příležitostech. Chlapec se modlil. Když byl doma, modlil se pětkrát denně a ani jednou nevynechal.

Parvív vyrostl v Lahoru, kde všechny chlapce učili koránu. Aby během studia neusínal, mawlawiové mu k vlasům přivázali provázek, jehož druhý konec připevnili ke stropu, takže kdykoliv mu začala padat hlava, okamžitě ho to probudilo. Toto nedůstojné zacházení způsobilo, že se všem náboženstvím vyhýbal. A ostatní taxikáři neměli k náboženství o nic větší respekt. Dělal si dokonce legraci z místních mulláhů v čapkách a s plnovousy, kteří si mysleli, že můžou lidem kázat, jak mají žít, zatímco jejich oči mlsně brousily po chlapcích a děvčatech, kteří jim byli svěřeni do péče.

Parvív Bettině vylíčil, na co přišel. Řekl to taky kolegům z práce. Kamarádi, ještě donedávna tak zvědaví, najednou podivně ztichli. Nemohli chlapce přece odsuzovat za to, že je tak zbožný.

Parvív se rozhodl vzít si na večer volno a vyjít si se synem. Aspoň si budou moct o všem promluvit. Chtěl se ho zeptat, jak se mu daří ve škole, chtěl mu vyprávět příběhy o své rodině v Pákistánu. A ze všeho nejvíc toužil pochopit, jak Ali objevil onen „duchovní rozměr“, jak tomu říkala Bettina.

K Parvívovu překvapení s ním chlapec odmítl jít. Tvrdil, že už má domluvenou nějakou schůzku. Parvív mu vyčetl, že žádná schůzka nemůže být důležitější než schůzka otce se synem.

Druhý den Parvív zamířil rovnou do ulice, kde v dešti stála Bettina s vysokými podpatky, minisukní a dlouhým pláštěm, který s nadějí rozevírala, když kolem projížděla auta.

„Honem, nasedni!“ houkl na ni.

Vyjeli ven z města na vřesoviště a zaparkovali na místě, odkud bylo vidět na míle daleko a výhled nerušilo nic než pasoucí se koně a divoká zvěř, a kde jindy bezstarostně lehávali s přimhouřenýma očima a říkali si: „Tak tohle je život.“ Tentokrát se však Parvív celý třásl. Bettina ho objala.

„Co se stalo?“

„Mám za sebou ten nejhorší zážitek svého života.“

Bettina mu třela spánky a Parvív jí vyprávěl o tom, jak šel předchozího večera s Alim do restaurace. Zatímco si prohlíželi jídelní lístek, číšník, s nímž se Parvív znal, mu jako obvykle přinesl whisky s vodou. Parvív byl tak nervózní, že si dokonce předem připravil otázku, kterou chtěl synovi položit. Měl v plánu se Aliho zeptat, jestli má strach z blížících se zkoušek. Ale nejdříve si povolil kravatu, ulomil si poppadom a pořádně si lokl whisky, aby se uklidnil.

Než stačil promluvit, Ali na něj vrhl znechucený pohled.

„Copak nevíš, že alkohol se pít nesmí?“ řekl mu.

„Byl na mě hrubý,“ vyprávěl Parvív Bettině. „Málem jsem mu vynadal za to, že je drzý, ale nakonec jsem se ovládl.“

Trpělivě Alimu vysvětlil, že už dlouhá léta pracuje víc než deset hodin denně a že má v životě jen málo povyražení nebo koníčků a nikdy nebyl nikde na dovolené. Jistě tedy není žádný zločin dát si skleničku, nebo snad ano?

„Ale je to zakázané,“ namítl chlapec.

Parvív pokrčil rameny. „Já vím.“

„A hazard je taky zakázaný, že ano?“

„Jistě. Ale jsme přece jenom lidi, ne?“

Pokaždé, když se Parvív napil, jeho syn se ošil nebo udělal obličej. Parvív to přimělo pít rychleji. Číšník chtěl svého přítele potěšit, a tak mu přinesl další whisky. Parvív věděl, že se co nevidět opije, ale nemohl si pomoci. Ali se tvářil děsivě, jeho výraz byl plný opovržení a výtek. Jako by svého otce nenáviděl.

V půlce jídla Parvív zničehonic vypěnil a mrsknul talířem o podlahu. Měl sto chutí strhnout ze stolu ubrus, ale číšníci a ostatní zákazníci na něj překvapeně zírali. Nemohl však vystát, aby ho jeho vlastní syn poučoval o tom, co se smí a co ne. Věděl, že není špatný

člověk. Má přeci svědomí. Existovalo sice pár věcí, na které nebyl zrovna dvakrát hrdý, ale celkem vzato žil spořádaným životem.

„Kdy jsem měl podle tebe čas chovat se nemravně?“ utrl se na Aliho.

Chlapec mu tichým, monotónním hlasem vysvětlil, že ve skutečnosti nežije dobrým životem. Porušil už celou řadu pravidel koránu.

„Například?“ dožadoval se Parvív.

Ali ani na chvíli nezaváhal. Jako by na tuhle chvíli už dlouho čekal. Zeptal se otce, jestli snad není pravda, že si pochutnává na vepřovém.

„No...“

Parvív nemohl popřít, že zbožňuje křupavou slaninku osmaženou na houbách a hořčici mezi dvěma plátky opečeného chleba. Vlastně si ji každé ráno dával k snídani.

Ali pak Parvívovi připomněl, že svojí vlastní ženě nařídil dělat mu vepřové párečky se slovy: „Ted' už nejsi někde na vesnici, tohle je Anglie. Musíme se přizpůsobit!“

Parvív byl ze synových útoků tak rozmrzelý a rozčarovaný, že požádal číšníka o další skleničku.

„Víš, v čem je problém?“ nadhodil chlapec. Naklonil se k otci a jeho oči poprvé za ten večer ožily. „Jsi příliš nakažený západní civilizací.“

Parvív si odříhl. Měl pocit, že se udusí. „Nakažený!“ vyhrkl. „Ale vždyť tady přece žijeme!“

„Západní materialisti nás nenávidí,“ prohlásil Ali. „Táto, jak můžeš milovat někoho, kdo tě nenávidí?“

„Co mám tedy dělat?“ zeptal se Parvív ztrápeně. „Podle tebe?“

Ali začal na otce mluvit plynule, jako by byl Parvív hlučným davem, který je třeba upokojit a přesvědčit. Světu bude vládnout Zákon Islámu; kůže nevěřících bude znovu a znovu spalována; Židé a Kristovci budou poraženi. Západ je stoka plná pokrytců, cizoložníků, homosexuálů, fetišáků a prostitutek.

Zatímco Ali hovořil, Parvív se zadíval z okna, jako by se chtěl přesvědčit, že jsou ještě pořád v Londýně.

„Moji lidé už si vytrpěli dost. Pokud to pronásledování neskončí, zahájíme *džihád*. Já a miliony dalších rádi položíme život za naši věc.“

„Ale proč, proč?“ bědoval Parvív.

„V ráji za to budeme odměněni.“

„V ráji!“

Když se Parvívovy oči zalily slzami, chlapec ho vybědl, ať se pokusí vše napravit.

„A jak to mám udělat?“ opáčil Parvív.

„Modli se,“ odpověděl mu Ali. „Modli se se mnou.“

Parvív požádal číšníka o účet a spěšně vyvedl syna z restaurace. Už to nedokázal dál snášet. Aliho slova zněla, jako by spolkl nějaký cizí hlas.

Cestou domů seděl chlapec na zadním sedadle, jako by byl jen jedním ze zákazníků.

„Co se to s tebou stalo?“ zeptal se ho Parvív, protože se bál, že za to nese jistý díl odpovědnosti. „Může za to něco, co se ti přihodilo?“

„Život v téhle zemi.“

„Ale já mám Anglii rád,“ namítl Parvív a podíval se na syna do zpětného zrcátka. „Člověk tady může dělat skoro všechno, co se mu zamane.“

„To je právě ten problém,“ prohlásil Ali.

Parvív viděl dvakrát, což se mu už hodně dlouho nestalo. Drcnul bokem auta do nákladáku a ulomil zrcátko. Měli štěstí, že je nezastavila policie: Parvív by přišel o řidičák a tím pádem i o práci.

Když doma vystupoval z taxíku, zavrávoral, upadl na silnici a odřel si dlaně a roztrhl kalhoty. Podařilo se mu vyškrábat se zase na nohy. Syn mu ani nenabídl pomoc.

Parvív se Bettině svěřil, že je ochoten začít se modlit, pokud to chlapci udělá radost. Pokud pak z jeho očí zmizí ten nelítostný výraz.

„S čím ale nesouhlasím,“ prohlásil, „je, aby mi můj vlastní syn vykládal, že přijdu do pekla!“

Parvív dorazilo, když mu syn oznámil, že končí s účetnictvím. Když se ho zeptal na důvod, Ali sarkasticky utrousil, že to je snad jasné.

„Západní vzdělání živí protináboženské naladění.“

Podle Aliho bylo navíc ve světě účetních běžné stýkat se se ženami, pít alkohol a lichvařit.

„Ale je to přece dobře placená práce,“ namítal Parvív. „Připravoval ses na to celá léta!“

Ali mu oznámil, že začne docházet do věznic, kde se bude věnovat ubohým muslimům, kteří se snaží zachovat si čistotu tváří v tvář zkaženosti. Na konci večera, když už se chystal do postele, se pak svého otce zeptal, proč nenosí plnovous nebo aspoň knír.

„Mám pocit, jako bych svého syna ztratil,“ řekl Parvív Bettině. „Nesnesu, aby se na mě díval jako na zločince. Ale už vím, co udělám.“

„Co?“

„Řeknu mu, aby si sebral svůj modlitební koberec a vypadl z mého domu. Bude to ta nejtěžší věc v mém životě, ale rozhodl jsem se, že to dneska opravdu udělám.“

„Nesmíš to přece hned vzdávat,“ namítla Bettina. „Spousta mladých padne do spárů nějaké sekty nebo pánbičkářů. To přece ještě neznamená, že z toho jednou nevystřízliví.“

Řekla mu, že by měl za svým synem stát a být mu oporou, dokud se z toho nedostane.

Parvív byl přesvědčený, že Bettina má pravdu, i když neměl nejmenší chuť dávat synovi ještě víc své lásky, když se mu ani neobtěžoval poděkovat za tu, kterou už dostal.

Přesto se však snažil přestát synovy pohledy a výčitky. Pokoušel se zapříst s ním hovor o jeho přesvědčeních. Ale jakmile se ho odvážil kritizovat, Ali ho vždy příkře uzemnil. Jednou ho dokonce obvinil, že se před bílými „plazí“, a vysvětlil mu, že on na rozdíl od něj není „poskok“, že svět není jenom Západ, i když si o sobě Západ odjakživa myslí, že je nejlepší.

„Jak tohle můžeš vědět?“ popíchl ho Parvív. „Vždyť jsi nikdy nevytáhl paty z Anglie.“

Ali mu odpověděl pohledem plným pohrdání.

Jednou v noci, poté co se ujistil, že z něj není cítit alkohol, se Parvív posadil ke kuchyňskému stolu vedle Aliho. Doufal, že mu Ali pochválí plnovous, který si nechával narůst, ale zdálo se, že si toho ani nevšiml.

Předchozího dne Parvív řekl Bettině, že lidé ze Západu se mu občas zdají být prázdní a že každý přece potřebuje nějakou filozofii, podle které by mohl žít.

„Přesně tak,“ řekla Bettina. „To bude ono. Musíš mu říct, jaká je tvoje životní filozofie. Pak možná pochopí, že jsou na světě i jiné víry.“

Po dlouhém, vyčerpávajícím zvažování se Parvív konečně odhodlal promluvit. Chlapec ho sledoval naprosto nevzrušeně.

Parvív opatrně prohlásil, že lidé se musí jeden k druhému chovat slušně, zejména děti ke svým rodičům. Na chvíli se zdálo, že to chlapce zasáhlo. To Parvívovi dodalo odvahy, a tak pokračoval. Je přesvědčen, že tenhle svět je to jediné, co máme, a až zemřeme, shníjeme v zemi. „Poroste ze mě tráva a květiny, ale kousek mě bude žít dál –“

„Jak?“

„V mých blízkých. Budu žít dál – v tobě.“ Zdálo se, že chlapce to rozrušilo. „A v tvých vnoučatech,“ dodal ještě Parvív. „Ale dokud jsem tady na zemi, chci si to co nejvíc užít. A totéž bych přál i tobě!“

„Co myslíš tím, že by sis to chtěl ‚co nejvíc užít‘?“ zeptal se chlapec.

„No,“ začal Parvív, „tak například... Člověk by se měl bavit. Ano, bavit. Ale tak, aby při tom neublížoval ostatním.“

Ali opáčil, že zábava je „bezedná propast“.

„Ale já nemyslím zábavu v tomhle slova smyslu!“ ohradil se Parvív. „Mám na mysli krásu života!“

„Všude po světě musí naši lidé čelit útlaku,“ zněla chlapcova reakce.

„Já vím,“ řekl Parvív, ačkoliv si nebyl zcela jistý tím, kdo mají být ti „naši lidé“. „Ale stejně – život se přece má žít!“

„Pravé mravní hodnoty existují už celá staletí. Miliony a miliony lidí po celém světě sdílí mé přesvědčení. Chceš snad říct, že ty máš pravdu a oni všichni se mýlí?“ zeptal se Ali.

Pohlédl na otce s takovou sebedůvěrou, že Parvívovi došla řeč.

Jednou večer seděla Bettina po schůzce s klientem v Parvívově taxíku, když tu najednou minuli mladíka, který šel po chodníku.

„To je můj syn,“ vyhrkl Parvív. Byli na druhém konci města, v chudé čtvrti, kde stály dvě mešity.

Parvívova tvář zvažněla.

Bettina se na něj otočila. „Tak zpomal, zpomal!“ vybídla ho. „Je to fešák. Je ti podobný. Ale má takový odhodlanější výraz. Mohl bys zastavit, prosím tě?“

„Proč?“

„Chtěla bych si s ním promluvit.“

Parvív to otočil a zastavil vedle svého syna.

„Jdeš domů?“ zeptal se ho. „Je to pěkná dálka.“

Chlapec mlčky pokrčil rameny a vklouzl na zadní sedadlo. Bettina seděla vpředu. Parvív si najednou uvědomil, že má na sobě minisukni, okázalé prsteny a křiklavě modré oční stíny. Došlo mu, že její parfém, který měl tak rád, zamořil celý taxík. Sroloval okýnko.

Parvív jel tak rychle, jak to jen šlo. „Kde jsi byl?“ zeptala se Bettina opatrně Aliho.

„V mešitě,“ odpověděl.

„A jak ti to jde ve škole? Studuješ pilně?“

„Kdo jste, že mi kladete takové otázky?“ řekl Ali s pohledem upřeným z okýnka. Dostali se do zácpy a auto zastavilo.

Bettina bezděky položila ruku Parvívovi na rameno. „Tvůj otec je hodný člověk. Dělá si o tebe starosti. Víš přece, že tě miluje víc než vlastní život.“

„Tak podle vás mě miluje,“ ušklíbl se chlapec.

„No jistě!“ řekla Bettina.

„V tom případě nechápu, jak to že dovolí ženské, jako jste vy, aby na něj sahala?“

Pokud byl v Bettinině pohledu hněv, Ali se na ni podíval s dvojnásobnou dávkou chladné zloby.

„A jaká ženská podle tebe jsem, že si zasloužím, abys se mnou mluvil tímhle tónem?“ řekla Bettina.

„To vám snad nemusím říkat,“ odpověděl. „A teď bych si rád vystoupil.“

„Ani náhodou,“ zpražil ho Parvív.

„Bez obav, vystupuju já,“ vložila se do toho Bettina.

„Ať tě to ani nenapadne!“ zarazil ji Parvív. Bettina však otevřela dveře, přestože byl taxík v pohybu, vyskočila ven, přeběhla silnici a zmizela. Parvív za ní ještě několikrát volal, ale marně.

Zavezl Aliho domů, ale po zbytek cesty už spolu nepromluvili. Ali šel rovnou do svého pokoje. Parvív nedokázal číst noviny, dívat se na televizi, a nevydržel ani sedět. Naléval si jednu sklenku za druhou.

Nakonec vyšel po schodech nahoru a začal přecházet sem a tam přede dveřmi Aliho pokoje. Když se konečně odhodlal vejít dovnitř, uviděl, že se Ali modlí. Ani se na otce neohlédl.

Parvív do syna kopl. Pak ho popadl za košili, zvedl ho ze země a praštil ho pěstí. Chlapec upadl. Parvív ho udeřil znovu. Chlapec měl zkrvavený obličej. Parvív hlasitě oddechoval. Dobře věděl, že se synovi pod kůži nedostane, ale přesto mu dal další ránu. Chlapec neuhýbal ani se nebránil. V jeho očích nebylo ani stopy po strachu. Z rozbitých rtů mu uniklo jen: „A pak kdo z nás dvou je fanatik...“

Přeložila Martina Knápková

*Povídka je součástí sbírky Láska ve smutné době (Love in a Blue Time, 1997),
která vyjde v roce 2009 v nakladatelství Dokořán.
Aluze tímto nakladatelství děkuje za laskavé svolení k otisknutí překladu.*

Hanif Kureishi (1954) je prozaik, dramatik, scénárista a režisér britsko-pákistánského původu. Jeho román *Buddha z předměstí* (The Buddha of Suburbia, 1990; česky 1996) byl oceněn Whitbreadovou cenou za nejlepší prvotinu a vznikl podle něj stejnojmenný televizní seriál BBC, k němuž napsal hudbu David Bowie. Mezi jeho nejslavnější díla se řadí také scénář k filmu *My Beautiful Laundrette* (1985) režiséra Stephena Frearse, za nějž si vysloužil nominaci na Oscara. Podle povídky „Můj syn fanatik“ vznikl v roce 1997 stejnojmenný film režiséra Udayana Prasada. Mezi Kureishiho velká témata patří především problematika přistěhovalectví, rasy, nacionalismu, střetu kultur a také sexuality. Kromě *Buddhy z předměstí* byly do češtiny přeloženy rovněž novela *Byli jsme si blízcí* (Intimacy, 1998; č. 2000) a román *Gabrielův dar* (Gabriel's Gift, 2001; č. 2008).